

Tak jako je pro někoho film zdroj zábavy či odpočinku, pro jiné je studnou inspirace a nových myšlenek, brána otevírající cestu novému poznání a zkoumání. V dnešní době má film mnoho podob, jako fikce strhuje naši pozornost počítačovými triky. Vysoko rozpočtové snímky se snaží o nemožné, co nejvíce ohromit a uchvátit. Ale kde je realita - skutečno? Co nám takovýto fiktivní snímek nabízí? Kam se vytratilo kouzlo příběhu, narace a um zachytit obraz dané doby? V mé diplomové práci jsem se právě reálným obrazem doby ve filmu zabývala. Konkrétně obrazem mládeže ve filmech francouzské Nové Vlny.

Film se stal ve Francii na konci padesátých let opravdovým fenoménem.

Vznikalo stále více filmových klubů a spolků. A mladí lidé filmem opravdu žili. Jak vypovídá statistika z roku 1957 o návštěvnosti kin a knihoven prokazují, že došlo výraznému nárůstu mladých diváků ve věku 15-24 let až na 47% oproti čtenářům, kteří představovali pouze 17%. Avšak ne každý byl přívržencem filmové tvorby režisérů dané doby a poměrně brzy přichází z řad filmových nadšenců první ohlasy kritiky napadající tradiční „film otců“ („cinéma de papa“), režisérů Jeana Delannoy, Clauda Autant-Lary nebo René Clémenta. Mladí kritici výrazně upozorňovali na to, že filmové snímky dané doby postrádaly „reálno“ a skutečný příběh. Byli přesvědčeni, že cílem a smyslem filmu je reflektovat dobu, podat skutečný obraz společnosti, ve které žijeme. Nesouhlasili s přehnanou náklonností pro literární adaptace upřednostňující roli scénáristů, doprovázenou bohatou výpravou, honosnými kostýmy a herci zvučných jmen. Zpočátku o svém znepokojení pouze mluvili, později zjistili, že pouhá slova nestačí a odhodlali se své rozhořčení vyjádřit v několika článcích.